

i en saa god Hensigt som at modvirke, at jeg skulde gaa ud til Vælgerne og give fejlagtige Oplysninger. Jeg maa sige, at Ministeren efter den Indledning i nogen Grad skuffede mine Forventninger. Ministeren oplæste, at Skibsfartens Tilførselspligt med Hensyn til Foderkorn til Landet kun gjaldt det, der skulde bruges til Ombytning, men samtidig oplyste Ministeren Gang paa Gang, at Skibsfarten havde opfyldt Kontrakten paa en saadan Maade, at man havde tilsejlet alle de Kornvarer til Maksimalfragt, som Centralkontoret havde forlangt, og betragtede det som en given Ting, at der skulde sejles ikke blot Ombytningskorn, men yderligere mange Tusinde Tons Kornvarer, der blev tilbudt Landbrugere til en noget nedsat Pris. Jeg vil gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, hvorledes disse Ting lader sig forene.

Men dernæst er Ministerens hele Opfattelse af Virkningen af Centralindkøbet af Foderstoffer, af Aftalen med Skibsfarten o. s. v. efter min Anskuelse fuldkommen forkert. Jeg hørte med en vis Tilfredsstillelse den højtærede Minister oplæse en Skrivelse fra Afviklingsudvalget med mit Navn under, en Skrivelse, hvori Afviklingsudvalget havde truffet den Bestemmelse, at de tiloversblevne Mængder af Majs, som blev indført paa den billige Fragt gennem Centralkontorets Indkøb, skulde udbydes til en vis Dagspris. Dette var nødvendiggjort af de Forhold, der var skabte derved, at den højtærede Landbrugsminister slog Centralkontorets Virksomhed i Stykker. Forholdet var jo paa den Tid dette, at man ved billige Skibsfragter ved Centralkontorets Indkøb havde Majsen her i Danmark mange, mange Kroner billigere pr. hkg end de Varer, der i øvrigt forhandlede indenfor Landets Grænser. Vi var indenfor Afviklingsudvalget optagne af at drøfte denne Situation, hvorledes al denne Majs skulde fordeles mellem danske Landmænd. Man kunde jo ikke rationere de overskydende Beholdninger, man kunde heller ikke uden Fortjeneste for Statskassen tildele dem til enkelte gode Venner og Bekendte indenfor Landbrugskredse. Der var kun den ene Udvej at bringe Majspartierne i Handelen til en Pris, der laa noget under den Pris, der i øvrigt forlangtes for Varer i den frie Omsætning. Derved opnaaede man at holde Kornhandelens Udøvere i Aave, naar de forfaldt til at tage for stor en Avance. Det er det, der er sket hele Tiden, og det Overskud, der derigennem fremkom, maatte saa Statskassen indkassere. Hvis det var gaaet efter Hensigten, og var blevet

udført af Centralkontoret, der gav en Notering for al den Majs, der kom til Landet, saa kunde den billige Skibsfragts Indvirkning paa hele Kornbeholdningen være kommet Landbruget til gode, saa havde det ikke været muligt — og det var heller ikke Tanken — at give Statskassen et saa stort Overskud som det, der til Trods for det Tab, der paa enkelte Omraader er lidt, dog er naaet, og som andrager omkring ved 8 Mill. Kr. Centralkontorets Ophævelse og hele Ordningens Forringelse gennem den højtærede Landbrugsministers Stilling til hele dette Spørgsmaal har kostet særlig de mindre Jordbrugere i Danmark mindst 8 Mill. Kr. Jeg drister mig til at paastaa, at derved har den højtærede Landbrugsminister vist sig at være det mindre Landbrug i Danmark en overordentlig dyr Mand — man kan jo ogsaa betale visse Ting for dyrt.

Forholdet har tillige været det, saaledes som det ogsaa tidligere er kommet frem under Debatten i dette høje Ting, at netop Centralkontorets Indkøb, men først og fremmest Aftalen med Skibsfarten — og det kan den højtærede Landbrugsminister aldrig bortdiskutere, selv om han gør sig de hæderligste Anstrengelser og bruger nok en Time eller to dertil — har bevirket, at Danmark har haft billigere Foderkornspriser, medens Landmændene i vore Nabolande, der har været stillede under selv samme Forhold som vi, har maattet yde ganske anderledes Summer til Indkøb af deres Raastoffer. Jeg vil spørge den højtærede Landbrugsminister, om han drager Direktør Kr. Nielsens Oplysninger i Tvivl, som godtgør, at baade i Norge og i Sverige har Landmændene betalt fra 3 til 6 og fra 6 til 8 Kr. mere pr. hkg af deres Raaprodukter i Landindustrien, end danske Landmænd har gjort. Hele den indirekte Virkning af den Ordning tillægger jeg ganske overordentlig Betydning, og jeg gentager, at netop det, at man i Kornlovsforslaget gaar bort fra at følge hele Tilførselsforholdet med Opmærksomhed, prøver at gribe ind, naar Forholdene udvikler sig i en skæv Retning, det er det foreliggende Lovforslags største Fejl.

Den højtærede Landbrugsminister siger, at han er saa dristig, at han tør kaste den danske Landbrugs Produktion, som er vigtigst, ud i den frie Omsætnings Vilkaar. Jeg tilstaa, at saa er han en dristig Mand, end jeg tror er rigtigt; han er for dristig til, at jeg tør følge ham. Jeg vil for mit Vedkommende gøre opmærksom paa, at netop som Forholdene i Øjeblikket er paa mange Maader, hvor den danske Kronens Købe-